

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 października 2024 r.,

sprawy **C.M.**

skazanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 8 lutego 2024 r., sygn. akt II AKa 535/23

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 11 września 2023 r., sygn. akt II K 24/23

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego T.P. - Kancelaria Radcy Prawnego w K., obrońcy z urzędu skazanego C.M., kwotę 1476 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;

III. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.

WB.

UZASADNIENIE

Od wyroku Sąd Apelacyjny w Katowicach z dnia 8 lutego 2024 r., sygn. akt II AKa 535/23, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 11

września 2023 r., sygn. akt II K 24/23, mocą którego skazano C.M. za przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę siedmiu lat pozbawienia wolności, kasację złożył radca prawny T.P. – obrońca tego skazanego. **Zarzucił** w kasacji:

1. rażące oraz mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. poprzez przeprowadzenie wadliwej kontroli odwoławczej zainicjowanej apelacją obrońcy C.M. i nierozpoznanie apelacji w granicach zaskarżenia oraz nierzetelne i niepełne rozpoznanie zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.;

2. rażące oraz mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów prawa procesowego, a mianowicie 433 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., polegające na zaniechaniu należytego skontrolowania, w tym poza granicami zarzutów podniesionych w środku odwoławczym wniesionym przez obrońcę oskarżonego, prawidłowości wyroku sądu pierwszej instancji, w tym w szczególności poprzez niewyjaśnienie braku protokołów z pobrań próbek krwi do badań genetycznych, rozbieżności w datach wykonania postanowienia prokuratora i odbioru materiału do badań przez biegłego, pojawienia się danych Ł.K. w tezie postanowienia dopuszczającego dowód z opinii biegłego z zakresu genetyki i treści opinii z samego badania, wpływu na wynik badania genetycznego faktu przetoczenia krwi poszkodowanemu co mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, albowiem doprowadziło do przeniesienia do zaskarżonego wyroku uchybienia popełnionego już przez sąd pierwszej instancji, a polegający na nie usunięciu poważnych wątpliwości z co wiarygodności dowodu z opinii biegłego z zakresu genetyki, prawidłowości pobrania próbek do tego badania i potwierdzenia, że materiał poddany badaniu pochodził od pokrzywdzonego i C.M. wobec nie wyjaśnienia tych okoliczności na etapie postępowania odwoławczego, co z kolei skutkowało utrzymaniem w mocy, w części wyroku niesłusznie skazującego.

Podnosząc te zarzuty **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach oraz wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w

Częstochowie, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

A.J. - zastępca Prokuratora Rejonowego Częstochowa – Północ w Częstochowie, w pisemnej odpowiedzi na tę kasację wniosła o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo z dnia 28 czerwca 2024 r., sygn. [...]).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego C.M. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Z uwagi na konstrukcję obu zarzutów kasacji, gdzie wskazuje się na naruszenie art. 433 § 2 k.p.k., należy przypomnieć, iż w przypadku zarzutu kasacyjnego sprowadzającego się do naruszenia przez sąd odwoławczy przepisu art. 433 § 2 k.p.k., należy nie tylko wykazać, że sąd odwoławczy zarzutu apelacyjnego określonego rodzaju nie rozważył należycie, ale autor kasacji musi również wykazać, iż to uchybienie, zaistniałe przy dokonywaniu kontroli odwoławczej, w realiach tej konkretnej sprawy, mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia sądu odwoławczego. Zatem w kasacji trzeba wykazać, że przy dokonywaniu kontroli odwoławczej uchybienie (naruszenie art. 433 § 2 k.p.k.) zaistniało w rzeczywistości, opisać na czym ono polega i w jaki sposób skutkuje tak rażącym naruszeniem przepisów, że można je przyrównać w skutkach do przewidzianych w prawie procesowym bezwzględnych podstaw uchylenia orzeczenia (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2017 r., sygn. akt III KK 490/16, Legalis). Trafnie podkreśla się, że ponieważ nie chodzi o jakąkolwiek możliwość wpływu naruszenia prawa przez sąd odwoławczy na treść orzeczenia tego sądu, lecz o „istotny” wpływ na ową treść, czyli jedynie o takie naruszenie, przy braku którego, zaskarżone orzeczenie mogłoby być inne. Wbrew pogładowi z kasacji, nie można w realiach niniejszej sprawy stwierdzić, iż Sąd Apelacyjny w Katowicach, działający jako sąd odwoławczy, nie rozpoznał apelacji obrońcy C.M. w granicach zaskarżenia, oraz że nierzetelnie rozpoznał zarzut obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Z lektury pisemnego uzasadnienia wyroku Sąd Apelacyjny w Katowicach z dnia 8 lutego 2024 r., sygn. akt II AKa 535/23, wynika zupełnie inny obraz postąpienia tego Sądu, gdyż to pisemne uzasadnienie

dowodzi właściwego rozpoznania zarzutów apelacji. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, iż przepis art. 433 § 2 k.p.k. może zostać naruszony jedynie wówczas, gdy sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w środku odwoławczym (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., sygn. akt II KK 127/12, Legalis). W doktrynie podnosi się, że nie ma naruszenia wymogu z art. 433 § 2 k.p.k., jeżeli odniesienie takie, choć zbiorcze istnieje, tyle że nie spełnia wymogów, o których mowa w art. 457 § 3 k.p.k. (por. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-467, Warszawa 2014, s. 1431-1432). Również w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka — dalej powoływany jako ETPCz, wskazuje się, że z pisemnego uzasadnienia musi jasno wynikać, iż kwestie, mające decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zostały rozważone (por. np. wyrok ETPCz z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie Boldea przeciwko Rumunii, skarga nr 19997/02, § 30), zaś sąd odwoławczy nie jest zobowiązany do szczegółowego odnoszenia się do każdej kwestii (por. np. wyrok ETPCz z dnia 19 kwietnia 1994 r. w sprawie Van de Hurk przeciwko Holandii, skarga nr 16034/90, § 61). Nie można także podzielić zarzutu kasacyjnego z pkt 2 w części, gdzie zarzuca się naruszenie z art. 440 k.p.k. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. - zaniechanie należytego skontrolowania, w tym poza granicami zarzutów podniesionych w środku odwoławczym wniesionym przez obrońcę, prawidłowości wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie. Przepis art. 440 k.p.k. zobowiązuje sąd odwoławczy do zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych w apelacji zarzutów, jeżeli utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia byłoby rażąco niesprawiedliwe. Nie chodzi tu zatem o każdą niesprawiedliwość orzeczenia, ale tylko taką, której w żaden sposób nie da się pogodzić ze społecznym poczuciem sprawiedliwości, a przez to i z zasadą rzetelnego procesu karnego (por. D. Świecki, Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych. Komentarz. Orzecznictwo, Warszawa 2016, s. 229). Przypisanie C.M. popełnienia przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. popełnionego w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k., oparł Sąd Okręgowy w Częstochowie na całokształcie okoliczności ujawnionych na rozprawie przeprowadzonej przed tym Sądem z zachowaniem wszelkich gwarancji i zasad procesowych. Nie wystąpiły w tym

postępowaniu uchybienia, które w ogólnym rozrachunku byłyby nie do pogodzenia ze społecznym poczuciem sprawiedliwości (por. np. wyrok Sadu Najwyższego z dnia 19 października 2004 r., sygn. akt II KK 355/04, R – OSNKW 2004, poz. 254).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[WB]

[ał]